

பழைய பாடல்கள்
புதிய இசையல்..

சொல்சொல்சொல்

செல்செல்செல்

- ♪ காப்பார் உன்னை காப்பார்..
- ♪ தொல்லை கஷ்டங்கள்..
- ♪ ஆதாரம் நீர்தானய்யா..
- ♪ சோர்ந்து போகாதே..
- ♪ பாடுவேன் பரவசமாகுவேன்..

இன்
சுருஷி

VOL . 5 ISSUE . 10
தனிப்பிரதி ரூ 20/= மே 2012

பொருளைப்
பிரியவோ..

Paulraj Kennedy, s.p
2012

மேல் தீர்மானங்கள்
தீர்மான ஆலோசனைகள்

+ 91 - 44 - 22353500 + 91 - 9940667881

www.kennedyministries.org
E-mail: nijakennedy@yahoo.com

ஆத்ம
இருக்கிறது

நிஜா கென்னடி

தேவன் மனுஷனை அவரது சாயலாகவும் அவரது ரூபத்தின்படியேயும் படைத்தார் (ஆதியாகமம் 1:26). பூமியிலிருந்து மண்ணை எடுத்து தமது கையினாலே மனிதனை உருவாக்கினார். மனுஷனுடைய நாசியிலே ஜீவசுவாசத்தை ஊதினார். அதனால் மனுஷனுக்குள் ஜீவன் வந்தது. அவன் ஜீவாத்துமாவானான். சர்வ வல்லமையுள்ள தேவனுடைய சுவாசம் நமக்கு ஜீவனைக் கொண்டு வந்தது. உயிர் நம்மை விட்டு போய்விடும்போது சரீர மரணம் நேரிடுகிறது. தேவனுடைய ஜீவசுவாசம் நமக்குள் இருக்கும்வரை நம்முடைய சரீரம் ஜீவனோடு இருக்கிறது. இந்த உலகத்திலே கர்த்தர் நமக்கு ஜீவனைக் கொடுத்து நம்மை உயிரோடு வைத்திருக்கிறார். நாம் ஜீவனோடு இருப்பதே தேவனுடைய சுத்த கிருபையாகும்.

நம்முடைய உருவம் இன்னதென்று அவர் அறிவார்; நாம் மண்ணென்று நினைவு கூறுகிறார் (சங்கீதம் 103:14). மண்ணினால் உண்டாக்கப்பட்ட நமக்கு

தேவன் தமது சுவாசத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார். தேவன் நமக்கு கொடுத்த சுவாசத்தை நம்மைவிட்டு எடுத்து விடும்போது, நாம் மறுபடியும் மண்ணுக்குத் திரும்புகிறோம்.

மனுஷர்கள் தேவசாயலை உடையவர்களாய், தேவனைப்போல நல்ல குணங்களை உடையவர்களாய் இருந்தனர். தேவனைப்போல உணர்ச்சிகளையுடையவர்களாய், சிந்திக்கும் திறனையுடையவர்களாய், மன உறுதியோடு, விரும்புகிறதைச் செய்கிறவர்களாய் இருந்தனர். ஆனால், அவன் பாவம் செய்த போது, நேர்மையையும், நல்லொழுக்கத்தையும் இழந்து போனான். தேவனைப்போல பாவமில்லாமல் இருக்கும் தன்மையை இழந்து போனான்கள்.

தேவன் மனிதனை ஆவி, ஆத்துமா, சரீரமாக உண்டாக்கினார். மண்ணிலிருந்து உண்டாக்கப்பட்ட மனிதனே (வெளித்தோற்றம்)

மனிதனின் சரீரம். தேவன் தமது ஜீவசுவாசத்தை மனிதனின் நாசியிலே ஊதினார். தேவனுடைய சுவாசமே மனிதனுடைய ஆவியாயிற்று. ஆவி சரீரத்துடன் இணையும்போது ஆத்துமா உருவாகிறது. தேவன் பூமியின் மண்ணினாலே மனிதனை உருவாக்கி, ஜீவ சுவாசத்தை அவன் நாசியிலே ஊதினார். மனுஷன் ஜீவாத்துமாவானான் (ஆதியாகமம் 2:7). ஆவியும், சரீரமும் சேர்ந்து ஜீவாத்துமாவாகிறது. மண்ணினால் செய்யப்பட்ட மனிதனுக்குள் ஆவி வந்தவுடன் உயிருள்ள மனிதனாகிறான். உணர்வுகள் மனிதனுக்குள் உண்டாகிறது.

ஆவி என்பது பரிசுத்த ஆவியும், மனிதனுடைய ஆவியும் ஐக்கியமாகும் இடம், மனசாட்சி, உள்ளுணர்வு என்ற மூன்று பகுதிகளை உடையது. பரிசுத்த ஆவியானவர் ஒரு மனுஷனுடன் தொடர்புகொள்ள அவனுடைய ஆவியுடனேகூடதான் தொடர்பு கொள்கிறார். பரிசுத்த ஆவியானவர் தம்முடைய உணர்வுகளை, எண்ணங்களை, நோக்கங்களை, ஆலோசனைகளை, யோசனைகளை மனுஷனுடைய உள்உணர்வைக்கொண்டு அவனுடைய இருதயத்தில் உணர்த்துகிறார். இதன்படி அந்த மனுஷன் நடக்கிறானா இல்லையா என்பதை அவனுடைய மனசாட்சி கண்காணிக்கிறது.

ஆத்துமா என்பது மனது, சித்தம், உணர்ச்சிகள் ஆகிய மூன்று பகுதிகளை உடையது. ஒரு மனுஷன் ஒரு காரியத்தை செய்ய விரும்புவதும், விரும்பாததும் சித்தமாகும். ஒரு மனுஷன் யோசிப்பதும், திட்டமிடுவதும், மனதில்தான். அந்த காரியத்தினிமித்தம் அவன் துக்கப்படுவது அல்லது மகிழ்ச்சி கொள்வதே உணர்ச்சிகளாகும்.

ஆத்துமா எப்படி இருக்கிறதோ அப்படியே ஒரு மனிதன் இருக்கிறான். ஒருவனது ஆத்துமா அவனை விவரித்துக்காட்டுகிறது. ஆத்துமா உணர்ச்சிகளை, கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தும் தனித்தன்மை உடையது. உணர்ச்சிகளை சொற்களாகவோ, செயல்களாகவோ வெளிப்படுத்துகிறது.

பிரியமானவனே, உன் ஆத்துமாவாழ்கிறதுபோல நீ எல்லாவற்றிலும் வாழ்ந்து சுகமாயிருக்கும்படி வேண்டுகிறேன் (3 யோவான் 2). ஒரு மனிதனுக்கு அவன் விரும்புகிற வசதி வாய்ப்புகள், பதவி, பணம் எல்லாம் இருந்தாலும் அவனுடைய ஆத்துமாவாழ்க்கும் இருந்தால் அவனால் எதையும் அனுபவிக்க முடியாது என்பதையே ஆண்டவராகிய இயேசு கிறிஸ்து இங்கே குறிப்பிடுகிறார். நம் ஆத்துமாவிற்குள் சமாதானமும் சந்தோஷமும் இருந்தால்தான் நாம் நம் வாழ்க்கையை ஏற்றவிதத்தில் அனுபவித்து வாழ முடியும். என் ஆத்துமாவே கர்த்தரை ஸ்தோத்தரி என்று தாவிது தன்னுடைய ஆத்துமாவோடு பேசுகிறான்.

சரீர மரணம்

சரீர மரணத்தின்போது, உள்ளார்ந்த மனிதன் (ஆவி, ஆத்துமா) உடலை விட்டு பிரிந்துவிடும். பின் உடல் கெட்டுபோக ஆரம்பிக்கும். அதனால் உடலை அடக்கம் பண்ணுகிறோம். உள்ளார்ந்த மனிதனுக்கு (ஆவி, ஆத்துமா) ஆவிக்குரிய சரீரம் உண்டு. மனந்திரும்பி, இயேசு கிறிஸ்துவை இரட்சகராக ஏற்றுக் கொண்டவர்கள் (இரட்சிக்கப்பட்டவர்கள்), இந்த உலகத்தை விட்டு கடந்து செல்லும் போது அவர்களது உள்ளார்ந்த மனிதன் தேவனிடத்திற்கு செல்வான். இயேசு கிறிஸ்துவை அறியாதவர்கள், பாவத்திலும்

வாழ்ந்தவர்கள், கிறிஸ்தவர்களாயிருந்தும், பெயருக்கு கிறிஸ்தவர்களாய் வாழ்கிறவர்கள் மரிக்கும்போது, அவர்களது உள்ளார்ந்த மனிதன் பாதாளத்துக் கொண்டு செல்லப்படுவான்.

இயேசு கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தினால் பாவங்கள் கழுவப்படாதவர்கள் யாரும் பரலோகத்துக்குச் செல்லமுடியாது. பரலோகத்திற்குச் செல்வதற்கு ஒரே வழி இயேசு கிறிஸ்துவே. காணிக்கை, தசம்பாகம் ஆகியவற்றை தவறாமல் செலுத்தியிருந்தாலும், ஏழைகளுக்கு உதவி செய்திருந்தாலும், இயேசு கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தினால் பாவங்கள் கழுவப்படாமல் இருந்தால் பரலோகம் செல்ல முடியாது. இந்த உலகத்தில் பணம், ஆஸ்திகள் பொருட்களை பாடுபட்டு உழைத்து சேர்த்து வைத்திருந்து, இறுதியில் பரலோகத்திற்கு செல்லவில்லை என்றால், உலகத்தில் வாழ்ந்த வாழ்க்கை எல்லாம் வீண்.

ஆத்தம மரணம்

பாவஞ்செய்கிற ஆத்துமாவே சாகும் (எசேக்கியேல் 18:4). மனுஷன் பாவம் செய்யும்போது, தேவனிடமிருந்து பிரிக்கப்படுகிறான். தேவனுக்கும் அவனுக்கும் உள்ள தொடர்பு துண்டிக்கப்படுகிறது. உங்கள் அக்கிரமங்களே உங்களுக்கும் உங்கள் தேவனுக்கும் நடுவாகப் பிரிவினை உண்டாக்குகிறது; உங்கள் பாவங்களே அவர் உங்களுக்குச் செவிகொடாதபடிக்கு, அவருடைய முகத்தை உங்களுக்கு மறைக்கிறது (ஏசாயா 59:2). பாவம் செய்யும்போது பரிசுத்தமுள்ள தேவனின் மனதை புண்படுத்துகிறோம். தேவகோபத்துக்குள்ளாகிறோம். மன்னிப்பை பெற்றுக் கொள்ளாமலேயே மரிப்பவர்கள், என்றென்றும்

தேவனிடமிருந்து பிரிந்து, நரகத்தில் வாழ்வார்கள். தேவன் நாம் அவரோடு கூட என்றென்றுமாக வாழ விரும்புகிறார். பாவத்தோடு மரிக்கும்போது, அவருடைய பிரசன்னத்துக்கு நம்மை கொண்டு செல்ல முடியாது. மரணத்துக்குப்பின் தேவனோடுகூட வாழ வேண்டுமா? இன்றே மனந்திரும்புவோம். மன்னிப்பை பெற்றுக் கொள்வோம்.

மனுஷன் இந்த உலகத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாலும், பாவ காரியங்களை செய்வதால் இவர்கள் ஆவிக்குரிய மரணம் அடைந்துள்ளனர். இவர்கள் தாங்கள் செய்த பாவத்தை உணர்ந்து, இரட்சிப்பை பெற்றுக் கொள்ளும்போது, இந்த ஆவிக்குரிய மரணத்திலிருந்து உயிர்ப்பிக்கப்படுகின்றனர்.

மனிதன் இறந்தவுடன் சரீரத்தை அடக்கம் பண்ணுவார்கள். ஆனால், உள்ளார்ந்த மனிதனையோ (ஆவி, ஆத்துமா) அழிக்க முடியாது. உள்ளார்ந்த மனிதன் உணர்வுள்ளவனாக இருப்பான்.

பாவம் செய்யும்போது, ஆத்துமா தேவனிடமிருந்து பிரிக்கப்படுகிறது. இது மனிதனின் ஆத்தும மரணம் எனப்படும். ஆத்தும மரணம் அடைந்தபின், சரீரத்தில் உயிருடன் ருப்பதுண்டு. ஆதாமும், ஏவாளும் பாவம் செய்தபோது, ஆத்தும மரணம் அடைந்தனர். தேவனைவிட்டு பிரிக்கப்பட்ட போதிலும் சரீரத்தில் உயிருடன் இருந்தனர். நாமும் பாவத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தோமானால் நம்முடைய ஆத்துமா மரணமடைந்திருக்கிறது. இரட்சிப்பைப் பெற்றுக்கொண்டோமானால் ஆத்தும மரணத்திலிருந்து உயிர்ப்பிக்கப்படுவோம்.

கர்த்தர் தாம் உண்டாக்கின ஆதாமையும், ஏவாளையும் ஏதேன் தோட்டத்தில் வைத்தார். கர்த்தர் அவர்களிடம், தோட்டத்திலுள்ள எல்லா கனிகளையும் நீங்கள் புசிக்கலாம். ஆனால் தோட்டத்தின் நடுவிலுள்ள நன்மை தீமை அறியத்தக்க விருட்சத்தின் கனியை நீங்கள் புசிக்கவே வேண்டாம் என்றும் அதை புசிக்கும் நாளிலே சாகவே சாவாய் என்றும் கட்டளையிட்டார் (ஆதியாகமம் 2:16,17). சர்ப்பமானது மிகவும் தந்திர குணமுள்ளதாயிருந்தது. அது ஏவாளிடம் நீங்கள் அந்த கனியைப் புசித்தால் நீங்கள் சாகமாட்டீர்கள்; உங்கள் கண்கள்

திறக்கப்படும், நீங்கள் நன்மை தீமை பற்றிய அறிவைப் பெற்று, தேவர்களைப் போல ஆவீர்கள் என்றும் தேவன் அறிவார் என்றது. ஏவாள் அந்த மரம் அழகாக இருப்பதை பார்த்தாள். பார்வையில்தான் பாவம் (இச்சை) ஆரம்பிக்கும். பார்வை பாவத்துக்கு நேராக இழுத்துச் செல்கிறது. கனி புசிப்பதற்கு ஏற்றதாயும் புத்தியைத் தெளிவிக்கிறதுமாய் இருப்பதைக் கண்டு,

அதன் கனியை பறித்து புசித்து (மாம்ச இச்சை) தன் புருஷனுக்கும் கொடுத்தாள், அவனும் புசித்தான். கர்த்தர் ஆதாமிடம் நீ அதை புசிக்கும் நாளிலே சாகவே சாவாய் என்று சொன்ன வார்த்தை நிறைவேறியது. அப்பொழுதே ஆத்தம மரணம் நேரிட்டது. தேவனிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டார்கள்.

ஆதாம் தேவனோடுகூட நல்ல உறவில் இருந்தான். ஆனால், தேவன் புசிக்கக்கூடாது என்று சொன்ன கனியை புசித்ததால் பாவம் செய்தான். தேவன் அவர்களோடு உறவாட வந்தபோது, அவர்கள் பாவம் செய்ததினால் குற்ற உணர்வடைந்து தேவனைவிட்டு விலகிச் சென்று தங்களை மறைத்துக் கொண்டார்கள். பாவம் தேவனுடன் இருந்த நெருங்கிய உறவை உடைத்துப் போட்டது. பாவம்,

பயத்தையும், வெட்கத்தையும், குற்ற உணர்வையும், தேவனை விட்டு பிரிந்து விட்டோம் என்ற உணர்வையும் கொண்டு வந்தது.

நாம் பாவத்தில் விழுந்து தேவனுடன் உள்ள உறவை விட்டு விலகியிருந்தோமென்றால், இன்றே மனந்திரும்பி மன்னிப்பை பெற்றுக் கொண்டு தேவனுக்கும் நமக்கும்

உள்ள உறவை புதுப்பித்துக் கொள்
வோம்.

தேவன் மனிதனுக்கு சுயசித்தத்
தைக் கொடுத்திருக்கிறார். மனிதன்
அவன் மனது விரும்பியதை செய்ய
லாம், தேவன் விரும்புவதையும்
செய்யலாம். தேவன் நம்மை ஒரு
போதும் வற்புறுத்தவே மாட்டார்.
பெரும்பாலும் மனிதர்கள் தங்கள் சுய
இச்சையை நிறைவேற்றுவதையே
விரும்புகிறார்கள். அதனால் பாவம்
வந்தது. பாவம் மரணத்தைக் கொண்டு
வந்தது. மனிதனுக்கு முன்பாக நன்மை,
தீமை ஆகிய இரு வழிகளை
வைத்திருக்கிறார். நாம் நன்மையான
வழியையும் தெரிந்து கொள்ளலாம்,
தீமையான வழியையும் தெரிந்து
கொள்ளலாம். ஆதாமோ தீமையை
தெரிந்து கொண்டான். அதனால் முதல்
மனிதனாகிய ஆதாமிடமிருந்து உலக
மக்கள் அனைவருக்குள்ளும் பாவம்
வந்தது. பாவம் செய்தினால் தேவ
மகிமையும், அவருடைய பிள்ளைக
ளாய் இருக்கும் பாக்கியத்தையும்
இழந்து போனார்கள். தாவீது ராஜா
இப்படியாகக் கூறுகிறான்: இதோ நான்
துர்க்குணத்தில் உருவானேன்; என் தாய்
என்னை பாவத்தில் கர்ப்பந்தரித்தாள்
(சங்கீதம் 51:5). மனிதன் பிறக்கும்
போதே பாவத்தோடு கூட பிறக்கிறான்.

பாவ மன்னிப்பு

பாவத்தில் வாழ்ந்த நம்மை
நரகத்திற்கு செல்லாதபடி தடுக்க இயேசு
கிறிஸ்து இந்த உலகத்திற்கு வந்தார்.
நம்முடைய பாவங்களுக்காக அவர்
தம்மையே ஜீவ பலியாக ஒப்புக்
கொடுத்தார். நம்முடைய பாவங்களை
கழுவி சுத்திகரிப்பதற்கு அவர் இரத்தம்
சிந்தினார். எப்போர்ப்பட்ட பாவங்களையு
ம் அவரிடம் அறிக்கை செய்யும்

போது அவருடைய இரத்தத்தினால்
நம்மை கழுவி சுத்திகரித்து பரிசுத்தப்
படுத்தி விடுகிறார். நம்மை அவரு
டைய பிள்ளைகளாக மாற்றி
விடுகிறார்.

நாம் இந்த உலகத்தை விட்டு
கடந்து செல்லும்வரை இயேசு
கிறிஸ்துவுக்கு பிரியமான ஒரு
வாழ்க்கை வாழ வேண்டும். வேதத்தை
தினமும் படித்து தியானித்து,
கர்த்தரைப் பற்றி அறிகிற அறிவில்
வளர வேண்டும். தொடர்ந்து
அவருக்குள் நிலைத்திருந்தால், நாம்
இந்த உலகத்தைவிட்டு பிரியும்போது,
பரலோகத்திற்கு செல்வோம். தேவ
னோடுகூட இருப்போம். இந்த
உலகத்தில் எல்லா வசதிகளோடுகூட
வாழ்ந்தாலும், இரட்சிக்கப்படாமல்
இந்த உலகத்தை விட்டு கடந்து
சென்றால் பரலோகத்துக்கு செல்ல
முடியாது. நாம் உலகத்தில் வாழ்ந்த
வாழ்க்கை வீணாகிவிடும்.
பிரியமானவர்களே! இயேசு
கிறிஸ்துவை சொந்த இரட்சகராக
ஏற்றுக் கொண்டு அவருக்கு பிரியமான
வாழ்க்கை வாழ்வோம்.

நாம் சந்தோஷமும் சமாதானமு
முள்ள வாழ்க்கையை வாழ சாத்தான்
விரும்பமாட்டான். தேவனுடைய
வார்த்தையை நம்ப விடாமல்
சந்தேகிக்கச் செய்வான். உலகத்தின்
மேல் ஆசைப்பட வைத்து நம்மை
தேவனை விட்டு விலகச் செய்து,
பாவத்தில் விழ வைப்பதே அவனது
நோக்கம். ஆனால், தேவன் நாம்
சந்தோஷமாக, சமாதானமுள்ள ஒரு
வாழ்க்கையை வாழ வேண்டும் என்று
விரும்புகிறார். சில காரியங்களைச்
செய்யக்கூடாது என்று தேவன்
எச்சரிக்கும்போது, நமது நன்மைக்காக

அதைச் செய்திருக்கிறார் என்பதை
அறிந்து கொள்ளலாம். தேவ
வார்த்தையை அசட்டை செய்து
கீழ்ப்படியாமல் போகும்போது பல
போராட்டங்களும், பாடுகளும்,
துன்பங்களும் வந்து நாம் நிம்மதியை
இழந்து விடுகிறோம். கஷ்டங்கள்
வந்தபின் நாம் உணர்ந்து கொள்வதை
விட, தேவன் எச்சரிக்கும்போதே
கீழ்ப்படிந்து விட்டால் போராட்டங்
களுக்கு விலக்கி நம்மை காத்துக்
கொள்ளலாம்.

ஆதாம், தேவன் தன்னை எச்சரித்
தும் கீழ்ப்படியாமல், தன் மனைவியைப்
பிரியப்படுத்துவதற்காக கனியை
புசித்தான். அது தவறு என்று
அறிந்திருந்தும் துணிகரமாக பாவம்
செய்தான். ஏவாளையும் எச்சரிக்க
வில்லை. ஏவாள் எளிதாக சாத்தானால்
ஏமாற்றப்பட்டாள். கர்த்தருடைய
வார்த்தைக்கு கீழ்ப்படிய மறுத்தாள். நாம்
கீழ்ப்படியும்போதுதான் ஆசீர்வாதத்தை
பெற்றுக் கொள்ள முடியும். ஏவாள்
தனக்கு எது நல்லது என்று அவளே
முடிவு பண்ணிக்கொண்டாள். கணவனி
டமும் கேட்கவில்லை. தேவனுடைய
அதிகாரத்திற்கு எதிராக செயல்படுகிறோம்
என்ற எண்ணமில்லை. தன் சுயவிருப்
பம்போல் நடந்து கொண்டாள். ஏவாள்
தேவனைப் போலாக வேண்டும்என்று
விரும்பினாள். நம்மை நாமே மேலாக
உயர்த்துவது தேவனுக்கு எதிர்த்து
நிற்பதாகும். நாம் செய்யும் காரியங்களில்
தேவனை அகற்றிவிடுகிறோம். பெருமை
யடைந்து தேவனுக்கு மேலாக நம்மை
உயர்த்துகிறோம். சாத்தான் நாம்
இதையே செய்யும்படியாக விரும்பு
கிறான்.

நாம் செய்யும் பாவம் நம்மை மட்டு
மல்ல, நம்மைச் சார்ந்த மற்றவர்களையும்

பாதிக்கிறது, அவர்களையும் பாவத்
தில் ஈடுபட வைக்கிறது. ஏவாள் தான்
பாவம் செய்தது மட்டுமல்ல தனது
கணவனையும் பாவம் செய்ய
வைத்தாள். சோதனைகள் வரும்
போது அதை மேற்கொள்ள பெல
னைத் தரும்படி ஜெபிக்கவேண்டும்.
இயேசு கிறிஸ்து சாத்தானை எப்படி
வார்த்தையினாலே மேற்கொண்
டாரோ அதுபோல நாமும் சாத்தானை
கர்த்தருடைய வேத வார்த்தை
யினால் மேற்கொள்ள வேண்டும்.

நீங்கள் சோதனைக்குட்படாத
படிக்கு விழித்திருந்து ஜெபம் பண்
ணங்கள்; ஆவி உற்சாகமுள்ளதுதான்;
மாம்சமோ, பலவீனமுள்ளது என்றார்
(மத்தேயு 26:14). நம்முடைய
வாழ்க்கையில் ஜெபக்குறைவு
வரும்போது, சோதனைகள் வரும்.
ஆவி, ஆத்துமா, சரீரமாகிய
மனிதனின் ஆவியை கர்த்தர் இங்கு
கூறுகிறார். சோதனைக்கு இடங்
கொடுக்காமல் கர்த்தர் என்னை
பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்ற
உணர்வுடன் வாழும்போது,
சோதனையை மேற்கொள்ளலாம்.
நாம் பேசும் வார்த்தைகளை, நம்
சிந்தனைகளை தேவன் அறிந்திருக்
கிறார் என்ற உணர்வோடு வாழ
வேண்டும் (சங்கீதம் 139:1-14).
பொருளாசை, இச்சையை நம்மை
விட்டு அகற்றி, இருப்பவற்றில்
திருப்தியோடு வாழவேண்டும் (1
தீமோத்தேயு 6:6-8). மனிதன் தகாத
விதமாய் ஆசைப்படுகிறான். தேவை
வேறு, ஆசை வேறு. அடுத்தவர்கள்
பொருட்கள்மேல் ஆசைப்படக்
கூடாது. நம்மை ஒரு சூழ்நிலையில்
வைத்திருப்பார். மற்றவர்கள் சூழ்
நிலையின்மீது ஆசைப்படக் கூடாது.

தீய நோக்கம், பிறரை அவமதிப்பது மிகுதியான பேச்சு, பாரபட்சம் காட்டுவது, நன்மை செய்ய அறிந்திருந்தும் செய்யாமல் இருப்பது, அநீதி செய்வது, கட்டளைகளுக்கு கீழ்ப்படியாமல் இருப்பது, ஆகியவை பாவங்கள். இப்பாவங்களை நம்மைவிட்டு அகற்றுவோம். நாம் மறுபடியும் மறுபடியும் பாவத்தில் விழாதபடி நம்மை சரி செய்து கொள்ளவேண்டும்.

ஐசுவரியவானும், லாசருவும்

ஐசுவரியமுள்ள மனுஷன் அனைத்து வசதிகளோடு கூட வாழ்ந்து வந்தான். லாசரு என்னும் தரித்திரன் ஐசுவரியவானுடைய வீட்டு வாசலருகே உட்கார்ந்து அவன் வீட்டிலுள்ள, மீதியாக விடப்பட்ட உணவுகளை சாப்பிட ஆசையாயிருந்தான். அவன் சரீரம் முழுவதும் பருக்களால் நிறைந்திருந்தது. லாசரு மரித்து ஆபிரகாமின் மடியில் (தேவனிடத்தில்) கொண்டு போய் விடப்பட்டான். ஐசுவரியவானும் மரித்தான். அவனுடைய சரீரத்தை அடக்கம் பண்ணினார்கள். அவனது உள்ளார்ந்த மனிதன் பாதாளத்திற்கு அனுப்பப்பட்டு மிகுந்த வேதனையை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தான்.

லாசரு ஆபிரகாமின் மடியில் இருப்பதை ஐசுவரியவான் பார்த்தான். ஆபிரகாமின் மடி என்பது கர்த்தரின் சமூகம். அவன் ஆபிரகாமிடம், நீர் எனக்கு இரங்கி, லாசரு தன் விரலைத் தண்ணீரில் நனைத்து, என் நாவை குளிர்பண்ணும்படி அவனை அனுப்ப வேண்டும். இந்த அக்கினி ஜீவாலையிலே வேதனைப்படுகிறேனே என்றான். அப்பொழுது ஆபிரகாம் நீ பூமியிலே

எல்லா நன்மைகளையும் அனுபவித்தாய். ஆனால், லாசரு தீமைகளை அனுபவித்தான். இப்பொழுது அவன் மகிழ்ச்சியாய் இருக்கிறான். நீயோ வேதனைப்படுகிறாய். இங்கிருந்து யாரும் உன்னிடம் வரவிரும்பினாலும் முடியாது. அதுபோல நீ இருக்கும் இடத்திலிருந்தும் யாரும் எங்களிடத்தில் வந்து சேர முடியாது. எங்களுக்கும் உங்களுக்கும் நடுவே பெரும் பிளப்பு உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றான் (லூக்கா 16:26). மேலும் ஐசுவரியவான், எனக்கு ஐந்து சகோதரர்கள் உண்டு. அவர்களும், வேதனையுள்ள இந்த இடத்திற்கு வராதபடி, லாசரு போய் அவர்களுக்கு எச்சரிக்கை கொடுக்க அவனை அனுப்பும் என்றான். மரித்தவர்களில் ஒருவன் போய் எச்சரிக்கை கொடுத்தால் தங்கள் பாவங்களைவிட்டு மனந்திரும்புவார்கள் என்றான். அதற்கு, ஆபிரகாம் மோசேக்கும், தீர்க்கதரிசிகளுக்கும், செவிகொடுக்கவில்லை என்றால்,

மரித்தோரிலிருந்து ஒருவன்போய் கூறுவதையும் கேட்கமாட்டார்கள் என்றான்.

இறந்தவர்களில் ஒருவன்போய் சொன்னால், அவனது சகோதரர்கள் மனந்திரும்புவார்கள் என்று ஐசுவரியவான் நினைத்தான். தேவனுடைய வார்த்தைக்கு கீழ்ப்படியாமல் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்கள் மரித்தோரிலிருந்து ஒருவன்போய் சொன்னாலும் மனந்திரும்பமாட்டார்கள் என்று இயேசுகிறிஸ்து சொல்லுகிறார். அவர்கள் அழிவை நோக்கி சென்று கொண்டிருப்பார்கள். எனக்கு விரோதமாகப் பாவஞ்செய்கிறவனோ, தன் ஆத்துமாவைச் சேதப்படுத்துகிறான்; என்னை வெறுக்கிறவர்கள் யாவரும் மரணத்தை விரும்புகிறவர்கள் என்று சொல்லுகிறது (நீதிமொழிகள் 8:36).

பரிசேயர்கள், ஒருவருக்கு ஏராளமான பணம், ஆஸ்திகள் இருந்தால்தான் நேர்மையாக வாழ்ந்ததற்கு அடையாளமாகவும், தரித்திரம் தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்புக்கு அடையாளமாகவும் கருதினார்கள். அதற்காக இயேசுகிறிஸ்து, ஐசுவரியவான், லாசரு உவமையை அவர்களுக்குச் சொன்னார். மேலும் அவர்களிடம் தரித்திரனின் உள்ளார்ந்த மனிதன் (ஆவி, ஆத்துமா) பரதீசில் இருப்பதையும், ஐசுவரியவானின் உள்ளார்ந்த மனிதன் பாதாளத்தில் இருப்பதையும் கூறினார். பூமியில் அவர்கள் எப்படி வாழ்ந்தார்கள் என்றும் அதற்கான பலனை அவர்கள் இறந்தபின்பெற்றுக் கொண்டதையும் காண்கிறோம்.

நாம் இந்த உலகத்தில் கர்த்தர் விரும்பும் முறையில் வாழ்வது அவசியம். ஐசுவரியவானின் பணமே அவன் பரலோகம் போகமுடியாதபடி

தடை செய்தது. ஐசுவரியவானாயிருப்பதில் தவறில்லை. ஐசுவரியவான் சுயநலமுள்ளவனாக இருந்தான். லாசருவுக்கு உணவு கொடுக்க மறுத்தான். தேவையோடு இருந்த அவனுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணமில்லாதிருந்தான். அவனை ஏற்றுக் கொள்ளாமல், அவனுக்கு பாதுகாப்பாக, ஆதரவாக இல்லாமல், அவன்மீது அக்கரையில்லாமல் இருந்தான். கடின இருதயமுள்ளவனாக, இரக்கமற்றவனாக இருந்தான். அன்பில்லாதவனாக இருந்தான். தன்னிடம் இருக்கும் ஐசுவரியம் தனக்கு பாதுகாப்பு என்று நினைத்தான். இந்த உலக வாழ்க்கைக்குப் பிறகு உள்ள பரலோக வாழ்க்கைக்கு ஆயத்தப்படாதவனாக இருந்தான்.

எவ்வளவு பணம், ஆஸ்திகள் இருக்கிறது என்பது முக்கியமல்ல. அதை எப்படி, எதற்காக பயன்படுத்துகிறோம் என்பதுதான் முக்கியம். நாம் சுயநலமாக அதை திரளாக சேகரித்து (பதுக்கி) வைத்திருக்கிறோமா? தேவையிலிருப்பவர்களுக்கு உதவி செய்து, கர்த்தருடைய அன்பை வெளிப்படுத்தும்படியாக அதை பயன்படுத்துகிறோமா? நாம் பணம், உடைமைகளை நம்பாமல், கர்த்தரையே நம்பியிருக்க வேண்டும். பணத்தை நல்ல காரியத்துக்காக செலவு பண்ண நாம் பொறுப்பாளிகளாயிருக்கிறோம். உடைமையைக் குறித்து ஒருவர் என்ன நோக்கத்தோடு இருக்கிறார் என்பதை வைத்தே அவரை அடையாளம் கண்டு கொள்ளலாம். அவர் சுயநலமுள்ளவராக இருக்கிறாரா? அல்லது முழுமையாக தேவனுடைய ஆளுகைக்குள்ளாக இருக்கிறாரா என்பதை அறிந்து கொள்ளலாம். எல்லா வசதி வாய்ப்புகளோடு கூட,

நேர்மையாக வாழ்ந்தாலும், தேவனில்லாத ஒரு வாழ்க்கையை வாழுகிறோமா? இன்றே மனத்திரும்புவோம். மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்வோம். மனுஷனுடைய பார்வையில் உயர்வாக எண்ணப்படுவது, தேவனுடைய பார்வையில் அருவருப்பாயிருக்கிறது. நாம், மற்றவர்களுக்கு கொடுப்பதை விளம்பரப்படுத்தாமல், அந்தரங்கத்தில் கொடுப்போம். நம்மை அவர்கள் உயர்வாக பார்க்க வேண்டும், பேச வேண்டும் என்பதற்காகக் கொடுக்காமல், அதன்மூலம் கர்த்தரின் அன்பை அவர்கள் ருசிபார்த்து, கர்த்தரண்டை நெருங்க காரணமாய் இருப்போம். பரிசேயர்கள் பண ஆசையுடையவர்களாக இருந்தனர். ஐசுவரிய வானோ, தரித்திரனோ, யாராயிருந்தாலும், தேவனுக்கும் அவர்களுக்கும் உள்ள ஐக்கியம் சரியாக இருக்க வேண்டும். நமக்கும் கர்த்தருக்கும் இடையில் நல்ல ஐக்கியம் இல்லாமல், எவ்வளவு நல்லது செய்தாலும் அது வீணானதாகும். சுயம் (சுயமாக செயல்படுவது) ஒருவனிடமிருந்தால், அவன் முழுமையாக இரட்சிக்கப்படவில்லை என்று அர்த்தம். முழுமை

யாக இரட்சிக்கப்பட்டவனிடம் முழுமையான அர்ப்பணிப்பு இருக்கும். அவன், கர்த்தருடைய சித்தத்தை மாத்திரமே செய்கிறவனாக இருப்பான்.

இயேசு கிறிஸ்துவை ஏற்றுக் கொள்ளும்போது ஆத்துமா இரட்சிப்படைகிறது. சமாதானத்தால் நிரம்புகிறது. பரிசுத்த ஆவியை பெற்றுக் கொள்ளும்போது, நம் உள்ளத்திலிருந்து ஜீவ தண்ணீருள்ள நதிகள் ஓடும். அவரில் நிலைத்திருக்கிறவர்களின் உள்ளார்ந்த மனிதன் பரலோகத்துக்குச் செல்வான்.

பாவ மன்னிப்பின் நிச்சயத்தை (இரட்சிப்பை) பெற்றுவிட்டால், மரண பயம் இருக்காது. ஏனென்றால் எந்த நேரம் மரணம் வந்தாலும் நேரிடையாக தேவனுடைய சமூகத்திற்கு செல்லலாம். ஒருவன் மரணத்திற்குப் பயப்பட்டால் அவன் இரட்சிக்கப்படவில்லை என்று அர்த்தம்.

இந்த உலகத்தில் நாம் இருக்கும் வரை, கர்த்தர் நம்மீது வைத்துள்ள நோக்கத்தை நிறைவேற்றுகிறவர்களாக வாழ வேண்டும். அவருடைய அன்பை வெளிப்படுத்தும் பாத்திரமாய் நாம் இருக்கவேண்டும்.

உங்கள் சந்தாவை புதுப்பித்துவிட்டீர்களா?

இந்தப் பத்திரிகை வேண்டுவோர் சந்தா அனுப்பி பெற்றுக் கொள்ளவும்.

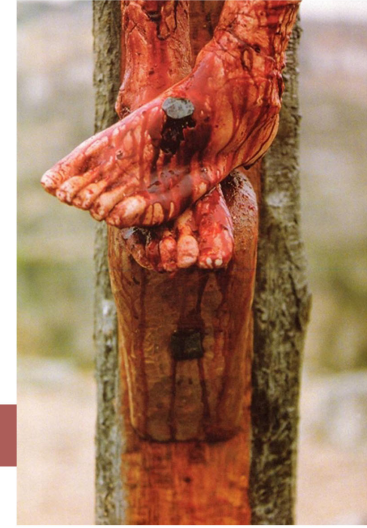
உள்நாட்டு வருட சந்தா	ரூ. 200/-
வெளிநாட்டு வருட சந்தா	ரூ. 2000/-

S.PAULRAJ KENNEDY என்ற பெயருக்கு DD/M.O / Cheque மூலம் அனுப்பவும். உங்களது முழு முகவரியையும் எழுதுங்கள். ICICI வங்கி வாயிலாகவும் நீங்கள் அனுப்பலாம்.

ICICI வங்கி கணக்கின் பெயர் : S.PAULRAJ KENNEDY

ICICI வங்கி கணக்கு எண் : 0350 0150 7744

எங்களது முகவரி : எஸ்.பால்ராஜ் கென்னடி, ஏ-1, டேஜு பிளாஸா, 2 தெற்கு அவென்யூ, ஸ்ரீநகர் காலனி, சைதாப்பேட்டை, சென்னை - 600 015. தமிழ்நாடு, இந்தியா

முத்துக் கர்த்தர் கிறிஸ்து

ஏஞ்ஜலின் தீப்தி

உங்களில் நற்கிரியையைத் தொடங்கினவர் அதை இயேசு கிறிஸ்துவின் நாள்பரியந்தம் முடிய நடத்தி வருவாரென்று நம்பி, (பிலிப்பியர் 1:5). நாம், இயேசு கிறிஸ்துவை நம் சொந்த இரட்சகராக ஏற்றுக் கொள்ளும் நாளிலிருந்து அவர் நமக்குள் கிரியை செய்ய ஆரம்பித்து விடுகிறார். மேலும் நாம், பரிசுத்த ஆவியானவரின் வழிகளையும், ஏவுதலையும் புரிந்து கொள்ள ஆரம்பிக்கிறோம். இவ்வுலகத்திலுள்ள புற ஜாதிகளின் கண்களை இப்பிரபஞ்சத்தின் தேவனானவன் குருடாக்கி வைத்திருப்பதைப்போல அல்லாமல், நமது ஆவிக்குரிய கண்கள் திறக்கப்படுகின்றது. மேலும், நாம் வாழும் வாழ்க்கையை மாற்றும் நமது மாம்சத்திற்கு, அதிகமதிகமாக செத்தவர்களாக இருக்கின்றோம்.

கிறிஸ்து நமக்குள் கிரியை செய்ய ஆரம்பிப்பதை நாம் இரண்டு ஆற்றல்கள் நமக்குள் கிரியை செய்வதன் மூலம் உணர்ந்து கொள்ள ஆரம்பிக்கிறோம். நமது உள்ளார்ந்த மனிதன், கர்த்தருடைய கட்டளையிலும், மாம்சம், பாவப் பிரமாணத்திலும் சந்தோஷப்படுகின்றது. நமக்குள் இருக்கும் கிறிஸ்துவின் ஆவியில் நாம்

வளர்ந்து பலப்படும்போது, நாம் பாவத்திற்கு மரித்தவர்களாகிறோம்.

தண்டில் சேவகம் பண்ணுகிற எவனும் தன்னைச் சேவகமெழுதிக் கொண்டவனுக்கு ஏற்றவனாயிருக்கும்படி, பிழைப்புக்கடுத்த அலுவல்களில் சிக்கிக் கொள்ளமாட்டான் (2 தீமோத்தேயு 2:4). இதற்கு முந்தின வசனம் சொல்லுகிறது, கிறிஸ்துவின் போர் வீரனாகிய நாம், பாரமானவற்றை பொறுமையோடு சகிக்க வேண்டுமென்று. அவரோடு பயணிக்கின்ற நாம், எப்படிப்பட்ட பாடுகளை சகிக்க வேண்டும்?

2 கொரிந்தியர் 1:8-ல் பவுல் சொல்லுகிறார், ஆசியாவில் அவர் ஊழியத்தில் இருந்தபோது, மரணம் வரத் தக்கதாக தம்முடைய பலத்திற்கும் மிஞ்சின அதிக பாரமான வருத்தம் அவருக்கு நேரிட்டதாக. எருசலேமுக்கு பவுல் போவதற்கு முன்பாகக் கர்த்தர் பவுலிடம், அடிகளும், காவல்களும் அவருக்கு உண்டு என்று. மூன்று முறை, நாற்பதுக்கும் ஒன்று குறைய அடிகள் யூதர்களால் பவுலுக்கு வந்தது. அநேக சமயங்களில் அவருடைய அப்போஸ்தல ஊழியமே கேள்விக்கிடமானது. பிரியமானவர்களே,

உங்களைச் சோதிக்கும்படி உங்கள் நடுவில் பற்றியெரிசிற அக்கினியைக் குறித்து ஏதோ புதுமையென்று திகையாமல், (1பேதுரு 4:12). நம்முடைய வெளி மனுஷன் அழிந்து கொண்டிருந்தாலும், நமது உள்ளார்ந்த மனிதன் நாளுக்கு நாள் புதிதாக்கப் பட்டுக் கொண்டே இருக்கிறான். கர்த்தர் அதேபோல சூழ்நிலைகளை (நம்மை சுட்டெரிக்கும்படியான) நம்முடைய வாழ்விலும் அனுமதிக்கிறார். ஆனால் என்ன காரணத்திற்காக?

நாங்கள் எங்கள் மேல் நம்பிக்கையாயிராமல், மரித்தோரை எழுப்புகிற தேவன்மேல் நம்பிக்கையாயிருக்கத் தக்கதாக, மரணம் வருமென்று நாங்கள் எங்களுக்குள்ளே நிச்சயித்திருந்தோம் (2 கொரிந்தியர் 1:9). பவுல் புரிந்து கொண்டார், அவரால் சுமப்பதற்கு மேலான பாடுகளின் வழியே போவதின் மூலம், அவர்மேல் அவர் சார்ந்திருக்கக்கூடாது என்பதைக் கற்றுக் கொண்டதை. அதினால் அவரது சரீரத்தை மரணத்திற்கும், பாவப் பிரமாணத்தை அவருடைய சரீரத்திலும் வைத்தார். ஆனால் அவர் உறுதி செய்கிறார், அவருடைய பாடுகளில் பங்கு கொண்டதினால், அவருடைய ஆறுதலிலும் கிறிஸ்துவுக்குள்ளாக பங்கு கொள்வோம் என்று. நம்முடைய பலவீனத்தில் அவருடைய பெலன் பூரணமாகிறது.

அதேபோல, கொரிந்தியருக்கு பவுல் எழுதுகிறார், பரிசைப் பெறும் படியாக நாம் ஓட வேண்டும் என்றும், அழிவில்லாத கிரீடத்தைப் பரிசாக பெறும்படியாக, நாம் தியாகம் பண்ணி ஓடவேண்டும் என்றும். மேலும் அவர் இப்படியாக உற்சாகப்படுத்துகிறார்,

இலக்கு இல்லாமல் ஆகாயத்தில் சிலம்பம் பண்ணுபவர்களாக இருக்கக் கூடாது என்று.

நாம் எவ்வளவு அதிகமாக கர்த்தருடைய வேத வசனத்தை படிக்கின்றோமோ, அந்த அளவு மாம்சத்திற்கும் ஆவிக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை கற்றுக் கொள்ளலாம். ஏனென்றால் அவரது வார்த்தை ஜீவன் உள்ளது, வல்லமை உள்ளது. இருபுறமும் கருக்குள்ள எந்தப் பட்டயத்தைவிடவும் கூர்மையானது. ஆவியையும், ஆத்துமாவையும் உருவக்குத்துகிறதாயு முள்ளது. நாம் ஆவியில் வளர்ந்து பலப்படும்போது நமது எண்ணம், பேச்சு, நடத்தை இவற்றையெல்லாம் கிறிஸ்துவின் சிங்காசனத்திற்குக் கீழாகக் கொண்டுவரக் கற்றுக் கொள்கிறோம்.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இயேசுவைப்போல ஜெபிக்கக் கற்றுக் கொள்கிறோம். பிதாவே, உமக்குச் சித்தமானால் இந்தப் பாத்திரம் என்னைவிட்டு நீங்கும்படி செய்யும்; ஆயினும் என்னுடைய சித்தத்தின்படியல்ல, உம்முடைய சித்தத்தின்படியே ஆகக்கடவது என்று ஜெபம் பண்ணினார் (லூக்கா 22:42).

நாம் வேதத்தில் வேருன்றி, அதில் ஸ்திரப்படும்போது, நம்மை அவர், ஆவிக்குரிய யுத்தத்திற்கு தயார்படுத்துகிறார். ஏனென்றால் நமது யுத்தம், மாம்சத்தோடும், இரத்தத்தோடும் அல்ல. நமக்குள் கிரியை செய்யும் கிறிஸ்து செய்யும் கிரியை நிறுத்தும் படியாக முயற்சிக்கும் அந்தகாரலோகாதிபதிகளோடு.

முடிவில் கிடைக்கும் பலன்

நாமெல்லோரும் திறந்த முகமாய்க் கர்த்தருடைய மகிமையைக் கண்ணாடி

யிலே காண்கிறதுபோலக் கண்டு, ஆவியாயிருக்கிற கர்த்தரால் அந்தச் சாயலாகத்தானே மகிமையின்மேல் மகிமையடைந்து மறுருப்படுகிறோம் (2 கொரிந்தியர் 3:18). கிறிஸ்து நம்மில் கிரியை செய்வதினால் கிடைப்பது, நாம் புதிதாக்கப்படுகிறோம். மேலும் அவரைப்போல மாறுகிறோம். நாமும் இயேசுவைப்போல, சுயநலமில்லாத மனதை பெறுகிறோம். தேவனில்லாத உலகத்தில் கிறிஸ்துவை நம் மூலம் வெளிப்படுத்த தேவன் விரும்புகிறார். நாம், புற ஜாதிகள் முன்பாக நமது விளக்கை பிரகாசிக்க செய்ய வேண்டும். நமது நல்ல நடத்தைகளைக் காண்பதன் மூலம் அவர்கள், பரலோகத்திலிருக்கிற நமது பிதாவை துதிக்கட்டும்.

நாம், கிறிஸ்துவின் வருகையில் அவருடைய மகிமையில் பங்கெடுக்க வாஞ்சிப்பதுபோல, அவருடைய பாடுகளிலும் பங்கெடுக்க ஆயத்தமாக இருக்கவேண்டும். தன்னுடைய சிலுவையை சுமந்துகொண்டு என்பின்னே வராதவனுக்கு என்னிடத்தில் பங்கில்லை என்று இயேசு கூறுகிறார். நமது திராணிக்குமேலாக சோதிக்கப்பட விடமாட்டேன் என்று கர்த்தர் வாக்கு கொடுத்திருக்கிறார். என்னை நோக்கிக் கப்பிடு, அப்பொழுது நான் உனக்கு உத்தரவு கொடுத்து, நீ அறியாததும் உனக்கு எட்டாததுமான பெரிய காரியங்களை உனக்கு அறிவிப்பேன் (எரேமியா 33:3). நாம் கிறிஸ்துவின் அடிச்சுவடுகளில் நடந்தோமானால், ஒன்றை உறுதியாக தெரிந்துகொள்ளலாம். பரதீசிற்கு எடுத்துசெல்லப்பட்ட வாக்குக் கெட்டாததை கேட்ட பவுலுக்கு கிடைத்ததுபோல அளவற்ற

வெளிப்பாடுகளை பெறலாமென்பதை. அதேபோல, ஆபிரகாமைப்போல, கீழ்ப்படிந்திருந்தோமானால் கர்த்தரோடு முகமுகமாய்ப் பேசக்கூடிய சிலாக்கியதையும் பெறலாம்.

ஏனெனில், நற்கிரியைகளைச் செய்கிறதற்கு நாம் கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் சிருஷ்டிக்கப்பட்டு, தேவனுடைய செய்கையாயிருக்கிறோம்; அவைகளில் நாம் நடக்கும்படி அவர் முன்னதாக அவைகளை ஆயத்தம் பண்ணியிருக்கிறார் (எபேசியர் 2:10). நம்மைச் சுற்றி நடப்பவை, சூழ்நிலை எல்லாம் கிறிஸ்துவை நாம் அடையும்படி பரலோகத்திலிருந்து நடத்தப்படும் காரியங்களாகும். கிறிஸ்துவுக்குள் நாம் பரிசுத்தவான்களாகும்போது, நாம் இந்த உலகத்தையும், தேவ தூதர்களையும் கூட நியாயநீர்ப்போம்.

மேலும் தேவனுடைய புத்திரர் வெளிப்படுத்துவதற்குச் சிருஷ்டியானது மிகுந்த ஆவலோடே காத்துக் கொண்டிருக்கிறது (ரோமர் 8:19). நாம் நமக்காக ஆயத்தமாகப்பட்டிருக்கும் மகிமையின் சிறிய பகுதியையே அறிவோம். பவுல் இதை சரியாகச் சொல்லுகிறார்: தேவன் தம்மில் அன்பு கூருகிறவர்களுக்கு ஆயத்தம் பண்ணினவைகளைக் கண் காணவுமில்லை, காது கேட்கவுமில்லை, அவைகள் மனுஷனுடைய இருதயத்தில் தோன்றவுமில்லை (1 கொரிந்தியர் 2:9, ஏசாயா 64:4).

நாம் அறிவிற்கெட்டாத பெரிய காரியங்களை நம்மைக் கொண்டு செய்யும், நமக்குள் கிரியை செய்யும் கிறிஸ்துவை முழுமையாக சார்ந்து கொள்வோம். ஆமென்!

☺☺☺

இரட்சிப்பு

இரட்சிப்பு என்பது மகத்துவமானது. தேவனே மாம்சத்தில் இயேசு கிறிஸ்து வாய் இந்த பூமிக்கு வந்து, மனிதனால் மேற்கொள்ள முடியாத பாவத்தைத் தன்மேல் சுமந்து, சிலுவையில் இரத்தம் சிந்தி பாவத்தை மேற்கொண்டு, அந்த வெற்றியை மனிதனுக்குத் தந்தார். இந்த மகத்துவமான இரட்சிப்பை ஒரு மனு ஷன் பெற்றுக் கொள்ள முதலாவது அவன் தன் பாவங்களை கர்த்தரிடம் அறிக்கை செய்ய வேண்டும். அவரிடம் மன்னிப்பு கேட்க வேண்டும். இதை தானாகச் செய்ய வேண்டும் (மற்றவர்கள் சொன்னதினால், மற்றவர்களைப் பிரியப் படுத்துவதற்காக அல்ல). அப்பொழுது ஆண்டவராகிய இயேசு கிறிஸ்து, அவனுடைய பாவங்களை மன்னித்து, தம்முடைய விலையேறப்பெற்ற இரத்தத் தினால் அவனுடைய பாவங்களைக் கழவி, சுத்திகரித்து, பரிசுத்தமுள்ள இருதயத்தைத் தருவார். குற்றமுள்ள மனசாட்சி, சுத்தமுள்ள மனசாட்சியாகும்.

அபிஷேகம்

இப்படி இரட்சிக்கப்பட்ட மனுஷன், பரிசுத்த ஆவியை கர்த்தரிடம் கேட்க வேண்டும். இதில் முக்கியமானது, அவனுக்கு பரிசுத்த ஆவியின்மேல் தாகம் வேண்டும். ஆண்டவராகிய இயேசுவின்மேல் அளவற்ற அன்பு இருக்க வேண்டும். இவையிரண்டும் அவனுடைய உள்ளத்தின் ஆழத்தில் இருக்க வேண்டும். அவனுடைய அந்த தாகத்தை வைத்துத்தான் கர்த்தர் தமது ஆவியைத் தருவார். லூக்கா 11-ம் அதிகா

ரம் 13-ம் வசனத்தில் தம்மிடத்தில் கேட்ப வனுக்கு பரிசுத்த ஆவியைக் கொடுப்ப தாகக் கர்த்தர் வாக்கு கொடுக்கிறார். இது வெறுமனே கேட்பது என்று அர்த்தமல்ல. தாகம் என்பதையே கர்த்தர் குறிப்பிடு கிறார். தாகமாயிருக்கிறவன் என்னிடத்தில் வரக்கூடவன் என்கிறார் (யோவான் 7:37). அப்படி பரிசுத்த ஆவிக்காகத் தாகத்தோடு கேட்கிறவனுக்கு கர்த்தர் தமது ஆவியைத் தருவார். இது அவனுடைய இருதயத்தில் நடக்கும் காரியமாகும். தேவனை ஒருவ னும் ஒருக்காலும் கண்டதில்லை; தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார் (1 யோவான் 4:8,12). தேவன், ஆவியாயிருக்கிறார் (யோவான் 4:24). அன்பாக, ஆவியாக இருக்கிற தேவனுடைய ஆவி அவனு டைய இருதயத்தில் ஊற்றப்படும் (ரோமர் 5:5). இதுவே பரிசுத்த ஆவியின் அபிஷேகம்.

நமக்குள் வாசம் செய்யும் ஆவியானவரும், அவரது சத்தமும்

நாமே, பரிசுத்த ஆவியானவர் வாழும் ஆலயம் (1 கொரிந்தியர் 3:16, 6:19). நமக்குள் வந்துவிட்ட பரிசுத்த ஆவியானவர், நம்மோடு பேசுவார். இது எப்படியென்றால், நம்முடைய ஆவியு டன் பரிசுத்த ஆவியானவர் ஒன்றாக் கலப்பார். இந்த ஐக்கியம் ஏற்பட்டவுடன், அதுவரை ஒன்றாக் கலந்திருந்த நமது ஆவியையும், ஆத்துமாவையும் தனித் தனியே பிரிப்பார். இதை எப்படி செய்வா ரென்றால், வேதத்தின் வார்த்தைக்குள்ளாக நம்மை நடத்துவார். வேதத்தை நமக்கு போதிப்பார் (1 யோவான் 2:27, யோவான் 14:26, 16:13, 1 கொரிந்தியர் 2:13). தேவனுடைய காரியங்களை தேவனுடைய ஆவியானவரே அறிவார். தேவ ஆவியால் அருளப்பட்டவைகளே பரிசுத்த வேதாகமம் (2 தீமோத்தேயு 3:16). பரிசுத்த வேதாகமத்தை நமது சுய அறிவினால், ஞானத்தினால் புரிந்து கொள்ள முடியாது. பரிசுத்த ஆவியான வர் வேதத்தை நமக்கு விளக்கி கற்றுக் கொடுக்கும்போது, பரலோகம், நரகம், இந்த பூமி, மனிதன் மற்ற படைப்புகள் எல்லாவற்றையும் பற்றி விளக்கிச் சொல்வார். இதில் மிகவும் முக்கியமானது மனிதனாகிய நம்மை, நமக்கு விளக்கி

சொல்வார். நமது ஆவி, ஆத்துமா, சரீரம் குறித்து கற்றுக் கொடுப்பார். ஆவியாய் உள்ள அவரது வசனங்கள் (யோவான் 6:63). நமது ஆவிக்குள் சென்று, நமது ஆவியையும், ஆத்துமாவையும் பிரிக் கும் (எபிரெயர்4:12). ஆவி என்பது பரிசுத்த ஆவியானவரும் நமது ஆவி யும் ஐக்கியப்படுதல், உள்ளுணர்வு, மனசாட்சி இப்படி மூன்று பகுதிகளாகும். ஆத்துமா என்பது மனது, சித்தம், உணர்ச்சிகள், இப்படி மூன்று பகுதிகளாகும். சரீரம் என்பது நமது எலும்பு, மாம்சம், இரத்தம் இவைகளாகும். மனிதர் களாகிய நாமெல்லாருமே ஆவிகள்தான். நமக்கு ஆத்துமாவும், சரீரமும் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. இதை பரிசுத்த ஆவி யானவர் கற்றுக் கொடுப்பார். அவர் நம்மோடு பேசுவது எப்படியென்றால், நமது உள்ளுணர்வை எடுத்து, நம்மு டைய இருதயத்தில் உணர்த்துவார். இந்த உணர்த்துதலை எப்படிப் பெறுவதென் றால், ஒரு காரியத்தைக் குறித்து நாம் யோசிக்கும்பொழுது, நமது மனது அந்தக் காரியத்தைக் குறித்துப் பேசும். பின்பு, நாம் காத்திருக்க வேண்டும். இப்போது நமது மனசாட்சி நம்முடன் பேசும். இதன்பின் நாம் காத்திருக்க வேண்டும். இப்போது நம்முடைய உள்ளுணர்வு நமக்குள் ஒரு உணர்வைக் கொண்டு வரும். நாம் அதுவரை யோசித் துப் பார்த்திராததாக அது இருக்கும். இதன்பின்பும் காத்திருக்க வேண்டும். இப்போதுதான் தியானம் ஆரம்பிக்கின் றது. கர்த்தரைத் துதித்து ஏதாவதொரு பாடலைப் பாடலாம் அல்லது அந்நிய பாஷையில் பேசலாம். நமது சரீரமும், மனதும் இப்போது பாடலைப் பாடுவதி லும், அந்நிய பாஷைகளைப் பேசுவதி லும் இருக்கும். இப்போது நாம் செய்ய வேண்டிய மிக முக்கியமான காரியம், நமது ஆவியில் விழிப்புடன் இருக்க வேண்டும். கர்த்தர், அந்த குறிப்பிட்டக் காரியத்தைக் குறித்து என்ன சொல்லப் போகிறார் என்பதில் நாம் மிகவும் கவனமாக இருக்க வேண்டும். இப்போது, நம்முடைய மனது, மனசாட்சி, உள்ளுணர்விற்கு அப்பாற் பட்டு, அந்த குறிப்பிட்டக் காரியத்தைக்

குறித்தான ஒரு உணர்வு நமக்குள் (ஆவியில்) உண்டாகும். இது கர்த்தரே நமக்குள் வெளிப்படுத்தும் காரியம் என்ற ஒரு உறுதியும் நமக்குள் ஏற்படும். இப்போதும் காத்திருக்க வேண்டும். இப்போது வேதத்திலிருந்து ஒரு வசனத்தை கர்த்தர் நமது ஆவியிலே உணர்த்துவார். இந்த குறிப்பிட்ட வசனத் தில்தான் அந்தக் காரியம் உள்ளது என்று நமக்கு உறுதியைத் தருவார். இப்போது தான் கர்த்தருடைய ஆவியானவர் நமக்குள் பேசுவது முழுமை பெறுகிறது.

கர்த்தருடைய ஆவியானவர் பேசாதது

ஒரு காரியத்தைக் குறித்து நாம் யோசிக்கும்போது, அது பரிசுத்தமான தாக, நீதியாக, நல்லதாகத் தோன்றும். அப்படி இருப்பதினிமித்தம், அது கர்த்தர் நம்மோடு பேசுகிறார் என்று நினைத்து விடக்கூடாது. சில காரியங்களைக் குறித்து நாம் யோசிக்கும்பொழுது, அது சந்தோஷத்தைத் தருவதாகவும், மன நிறைவைத் தருவதாகவும் இருக்கும். இது நமது ஆத்துமாவில் உள்ள உணர்ச்சியே. இது கர்த்தர் பேசுவது அல்ல. நாம் எதைக் குறித்தும் யோசிக்காமல் இருக்கும்போது, (ஜெபத்தில் இருக்கும்போதும், ஏதாவ தொரு வேலையில் இருக்கும்போதும், சும்மா இருக்கும்போதும்) நமக்குள் பளிச் சென்று ஒரு உணர்வு ஏற்படும். இது அசாதாரணமாக நடப்பதால் இது கர்த்தர் நம்மோடு பேசும் காரியம் என்று எடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது.

பயிற்சி

கர்த்தர் தரும் உணர்வை நாம் பெறுவதற்கு ஆரம்பத்தில் பல மணி நேரம், ஜெபத்திலும், துதித்தலிலும் ஆராதிப்பதிலும், வேதத்தை தியானிப்ப திலும், உபவாசத்திலும் காத்திருக்க வேண்டும். இது எப்படியென்றால், கூர்மையானதொரு வாளை எடுத்து ஒரு குழந்தையின் கையில் கொடுப்பதுபோல ஆகும். இஷ்டம்போல அந்த வாளை தெரியாமல் உபயோகப்படுத்தி, தன்னை யும், மற்றவர்களையும் காயப்படுத்தி விடக்கூடாது.

- தொடரும்